

#BookTok

ΑΣΗΜΕΝΙΕΣ ΦΛΟΓΕΣ

SARAH J. MAAS

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ασημένιες φλόγες (Α΄ τόμος)**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A court of silver flames
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sarah J. Maas, 2021

Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: HappyPets | Design by Patti Ratchford

© Χάρτη: Virginia Allyn, 2019

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4772-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4773-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

SARAH J. MAAS

ΑΣΗΜΕΝΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

Α΄ ΤΟΜΟΣ

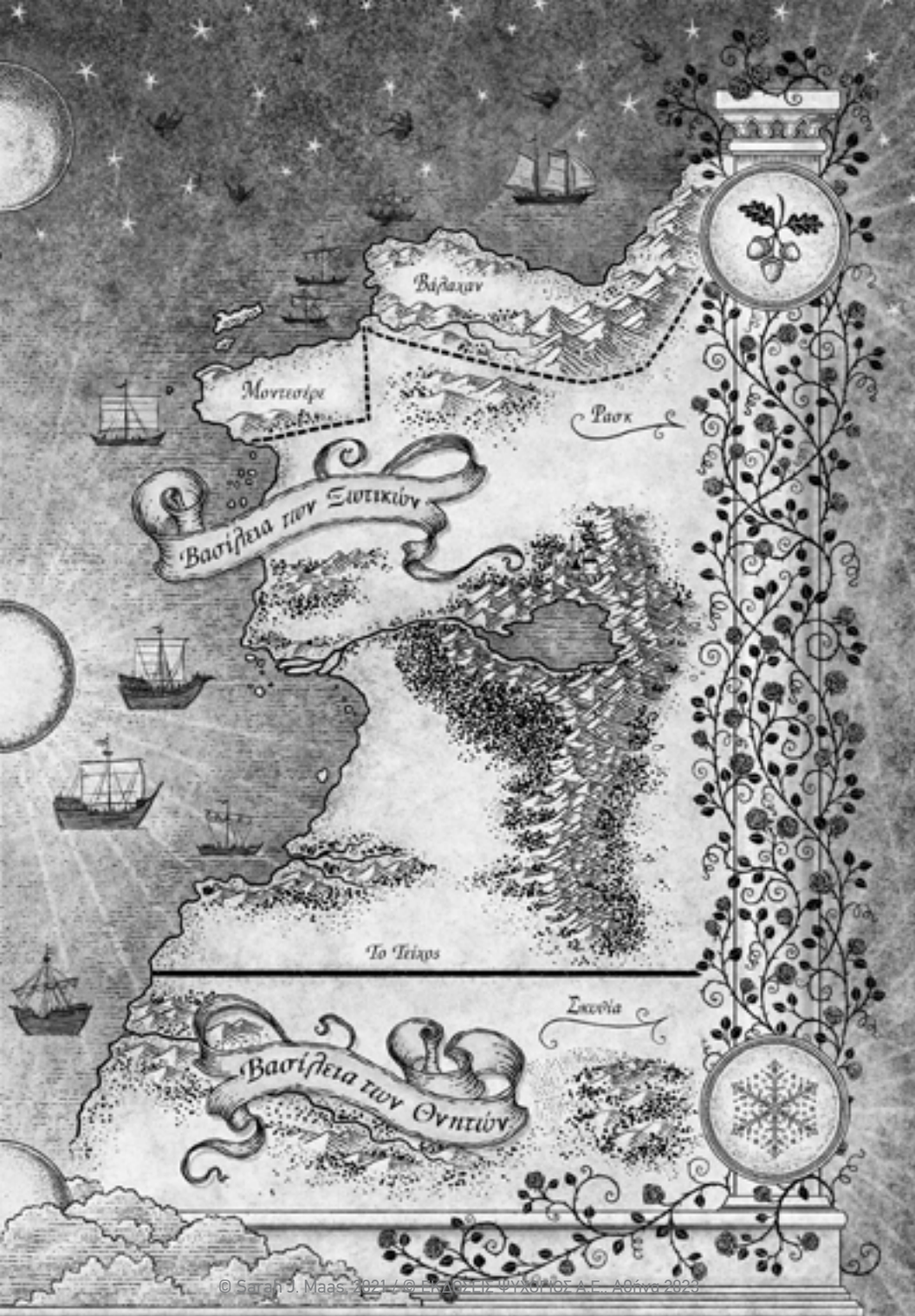
Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

*Αφιερώνεται σε κάθε Νέστα εκεί έξω:
σκαρφάλωσε στο βουνό*

*Αφιερώνεται επίσης στους Τζος, Τάραν και Άνι,
τους λόγους για τους οποίους επιμένω
να σκαρφαλώνω στο δικό μου*

Το μαύρο νερό που γύρευε να αρπάξει τις φτέρνες της, έτσι όπως κλοτσούσε, ήταν παγωμένο.

Και δεν ήταν η παγωνιά του χειμώνα ούτε καν το κάψιμο του συμπαγούς πάγου, αλλά κάτι ακόμη ψυχρότερο. Βαθύτερο.

Το ψύχος των κενών ανάμεσα στα άστρα, το ψύχος ενός κόσμου πριν από το φως.

Το ψύχος της Κόλασης... της πραγματικής Κόλασης, συνειδητοποίησε, έτσι όπως πάλευε να αντισταθεί στις δυνατές παλάμες που επιχειρούσαν να τη βυθίσουν μέσα σε εκείνη τη Μαρμίτα.

Κόλαση πραγματική, επειδή η Ελάιν ήταν εκείνη που κειτόταν στο πέτρινο πάτωμα, με το κοκκινομάλλικο, μονόφθαλμο ξωτικό να γέρνει από πάνω της. Επειδή ήταν μυτερά τα αυτιά που ξεπροβάλλαν μέσα από τα μουσκεμένα καστανόξανθα μαλλιά της αδελφής της, και μια φεγγοβολιά αθανασίας αυτή που αναδινόταν από την ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα της Ελάιν.

Κόλαση πραγματική... χειρότερη από τα κατάμαυρα τρίσβαθα που απείχαν ελάχιστα εκατοστά από τα δάχτυλα των ποδιών της.

Βούτα τη μέσα! διέταξε με ύφος άτεγκτο ο Βασιλιάς των Ξωτικών.

Ο ήχος εκείνης της φωνής, της φωνής του αρσενικού που είχε κάνει αυτό το πράγμα στην Ελάιν...

Ήξερε πως θα κατέληγε μέσα στη Μαρμίτα. Ήξερε πως τη μάχη αυτή θα την έχανε.

Ήξερε πως κανείς δε θα ερχόταν να τη σώσει: ούτε η Φείρα, παραδομένη όπως ήταν στους λυγμούς της, ούτε ο φημωμένος αλλοτινός εραστής της ούτε το συντετριμμένο νέο ταίρι της.

Ούτε και ο Κάσιαν, που κειτόταν τσακισμένος κι αιμόφυρτος στο πάτωμα. Ο πολεμιστής επέμενε να προσπαθεί να ανασηκωθεί, στηριζόμενος στα τρεμάμενα μπράτσα του· να φτάσει στο πλευρό της.

Ο Βασιλιάς του Χάιμπερν... αυτός το είχε κάνει. Στην Ελάιν. Στον Κάσιαν. Και στην ίδια.

Το παγερό νερό δάγκωσε τα πέλματά της.

Ήταν ένα φιλί φαρμακερό, ένας θάνατος τόσο αμετάκλητος, που κάθε σπιθαμή τού είναι της βρυχήθηκε αφηφώντας το.

Ήταν βέβαιο πως θα κατέληγε εκεί μέσα... όμως δε θα οδηγούνταν εκεί αμαχητί.

Το νερό γράπωσε τους αστραγάλους της σαν μια αόρατη μέγγενη, τραβώντας την κάτω. Προσπάθησε να στρέψει το κορμί της, κατάφερε να αποσπάσει το μπράτσο της από τον φρουρό που το βατούσε.

Η Νέστα Άρτσερον έδειξε. Έστρεψε τον δείκτη της... στον Βασιλιά του Χάιμπερν.

Μια υπόσχεση θανάτου. Ένας στόχος μαρκαρισμένος.

Παλάμες την έσπρωξαν με δύναμη στην ανυπόμονη αρπάγη του νερού.

Η Νέστα γέλασε, βλέποντας τον φόβο που τρύπωσε στο βλέμμα του βασιλιά, ακριβώς προτού το νερό την καταπιεί ολόκληρη.

Στην αρχή

Και στο τέλος

Υπήρχε Σκοτάδι

Και τίποτε άλλο

Δεν αισθανόταν το κρύο, έτσι όπως βυθιζόταν σε μια θάλασσα απύθμενη, δίχως ορίζοντα, δίχως επιφάνεια. Αισθανόταν όμως το κάψιμο.

Η αθανασία δεν ήταν μια γαλήνια νιότη.

Λάβρα ήταν.

Λιωμένο μέταλλο ήταν, που χυνόταν μέσα στις φλέβες της, έβρα-

ζε το ανθρώπινο αίμα της, ώσπου δεν απέμεινε τίποτ' άλλο παρά ατμός, σφυρηλατούσε τα εύθραυστα οστά της, ώσπου μεταμορφώθηκαν σε νέο ασάλλι.

Κι όταν άνοιξε το στόμα της για να ουρλιάξει, όταν ο πόνος έσκιζε το είναι της στα δύο, δεν ακούστηκε ο παραμικρός ήχος. Δεν υπήρχε τίποτα σε τούτο τον τόπο, παρά μονάχα σκοτάδι, αγωνία και δύναμη...

Θα το πλήρωναν ακριβά. Όλοι τους.

Αρχίζοντας από ετούτη τη Μαρμίτα.

Αρχίζοντας... τώρα.

Χίμηξε στο σκοτάδι με νύχια και με δόντια. Βάλθηκε να ξεσκίξει, να σακατεύει και να ρημάζει.

Η ζοφερή αιωνιότητα ολόγυρά της ρίγησε. Λύγισε. Χτυπήθηκε.

Η Νέστα γελούσε, καθώς το σκοτάδι σπαρταρούσε. Γελούσε γύρω από την ατόφια δύναμη που ξέσκιζε και την κατάπινε ολόκληρη· γελούσε με τις χούφτες αιωνιότητας που παράχωνε στην καρδιά, στις φλέβες της.

Η Μαρμίτα σπαρταρούσε σαν πουλάκι εγκλωβισμένο κάτω από το πέλμα γάτας. Η Νέστα αρνήθηκε να υποχωρήσει.

Ότι είχε κλέψει εκείνο το πράγμα από την ίδια, από την Ελάιν, θα το έπαιρνε πίσω.

Τυλιγμένες στη ζοφερή αιωνιότητα, η Νέστα και η Μαρμίτα περιπλέκονταν, καίγοντας το σκοτάδι σαν νεογέννητος αστέρας.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΔΟΚΙΜΗ

1

Ο Κάσιαν σήκωσε τη γροθιά του πάνω από την πράσινη πόρτα, στον μισοσκότεινο διάδρομο... και δίστασε.

Είχε θερίσει περισσότερους εχθρούς απ' ό,τι ήθελε να θυμάται, είχε σταθεί χωμένος ως τα γόνατα μέσα στα αίματα και στις σάρκες αμέτρητων πεδίων μάχης, συνεχίζοντας να χτυπά με τα όπλα του, είχε πάρει αποφάσεις που είχαν στοιχίσει τις ζωές ικανών πολεμιστών, είχε υπηρετήσει ως στρατηγός, ως απλός στρατιώτης και ως εκτελεστής, κι όμως... να που εδώ... κατέβαζε τη γροθιά του.

Λύγιζε.

Το κτίριο στη βόρεια πλευρά του ποταμού Σίδρα χρειαζόταν ένα καλό βάψιμο. Και καινούργια πατώματα, κρίνοντας από το πώς έτριζαν οι σανίδες κάτω από τις μπότες του, καθώς ανέβαινε τις σκάλες των δύο ορόφων. Τουλάχιστον, όμως, ήταν καθαρό. Οπωσδήποτε παρατημένο, για τα μέτρα της Βελάρις, όμως από τη στιγμή που στην πόλη δεν υπήρχαν φτωχογειτονιές, αυτό δε σήμαινε και πολλά. Ο Κάσιαν είχε δει και είχε μείνει σε πολύ χειρότερα κτίρια.

Ποτέ του δεν μπόρεσε να καταλάβει, όμως, για ποιον λόγο επέμενε η Νέστα να ζει εδώ. Κατανοούσε τους λόγους που δεν ήθελε να εγκατασταθεί στον Οίκο του Ανέμου, αφού βρισκόταν πολύ μακριά από την πόλη κι εκείνη δεν μπορούσε ούτε να πετάξει ούτε να μεταφερθεί μαγικά εκεί. Όμως, για ποιον λόγο να μένει σε αυτό εδώ το αχούρι, τη στιγμή που το σπίτι στην πόλη παρέμενε άδειο; Από τον

καιρό που ολοκληρώθηκαν οι εργασίες κατασκευής στο πελώριο σπίτι της Φείρα και του Ρις, δίπλα στον ποταμό, το σπίτι στην πόλη παρέμεινε ανοιχτό, στη διάθεση όποιου φίλου το χρειαζόταν ή το ήθελε. Μάλιστα, ο Κάσιαν ήξερε πως η Φείρα είχε προτείνει στη Νέστα ένα δωμάτιο εκεί... όμως η πρότασή της είχε απορριφθεί.

Συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας την ξεφλουδισμένη πόρτα. Δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος από το ευμέγεθες κενό ανάμεσα στην πόρτα και στο πάτωμα, αρκετά μεγάλο ώστε να μπορούν να χωρέσουν εκεί ακόμη και οι πιο τροφαντοί αρουραίοι: ούτε διακρίνονταν πρόσφατες μυρωδιές στον στενάχωρο διάδρομο.

Ίσως να στεκόταν τυχερός και η Νέστα να έλειπε... μπορεί να κοιμόταν κάτω από τον πάγκο όποιας κακόφημης ταβέρνας είχε επιλέξει για την έξοδό της χθες τη νύχτα. Βέβαια, αυτό μπορεί και να αποδεικνυόταν χειρότερο στην πράξη, καθώς ο Κάσιαν θα αναγκαζόταν να την αναζητήσει εκεί.

Ο Κάσιαν σήκωσε πάλι τη γροθιά του, έτσι που το κόκκινο του Σίφωνα λαμπύριζε κάτω από τα παμπάλαια μαγικά φώτα που φώλιαζαν στο ταβάνι.

Δειλέ... Πού είναι τα κότσια σου;

Ο Κάσιαν κατέβασε τη γροθιά του πάνω στην πόρτα μια φορά. Κι ύστερα δεύτερη.

Σιωπή.

Κόντεψε να αναστενάξει από ανακούφιση. Δόξα τη Μητέρα...

Κοφτά, μετρημένα βήματα ακούστηκαν από την άλλη πλευρά της πόρτας. Καθένα ακόμη πιο τσαντισμένο απ' ό,τι το προηγούμενο.

Μάζεψε τις φτερούγες του, ίσιωσε τους ώμους του και στύλωσε τα πόδια σε ελαφρά διάταση. Παραδοσιακή θέση μάχης, δεύτερη φύση του, αποκτημένη στα χρόνια της εκπαίδευσης, πλέον αποτυπωμένη στους μυς του. Δεν τόλμησε να αναλογιστεί για ποιον λόγο ο ήχος εκείνων των βημάτων ώθησε το σώμα του να αντιδράσει έτσι.

Οι κοφτοί ήχοι, καθώς τα τέσσερα μάνταλα της πόρτας αποσύρονταν, θα μπορούσαν να είναι χτύποι πολεμικού τυμπάνου.

Ο Κάσιαν ανέτρεξε νοερά στον κατάλογο με όσα έπρεπε να πει, στον τρόπο που του είχε προτείνει η Φείρα να τα πει.

Η πόρτα άνοιξε απότομα, με το πόμολο να περιστρέφεται τόσο δυνατά, που ο Κάσιαν αναρωτήθηκε αν η ένοικος φανταζόταν πως έκλεινε την παλάμη της γύρω από το λαρύγγι του.

Η Νέστα Άρτσερον τον κάρφωσε ήδη με το βλέμμα της, συνοφρωμένη. Τουλάχιστον, όμως, ήταν εκεί.

Κι έδειχνε χάλια.

«Τι θες;» Δεν άνοιξε την πόρτα παραπάνω από μια παλάμη.

Πότε την είχε δει τελευταία φορά; Στη γιορτή για το τέλος του καλοκαιριού, πάνω σε εκείνη τη φορτηγίδα, στον ποταμό, τον περασμένο μήνα; Δεν του είχε φανεί τόσο χάλια. Από την άλλη, υπέθετε πως έπειτα από μια νύχτα ξοδεμένη στην προσπάθεια να ξεχαστείς, να πνίξεις τους καημούς σου στο κρασί, κανείς δε θα έδειχνε στα καλύτερά του το επόμενο πρωί. Ιδίως στις...

«Είναι εφτά το πρωί», συνέχισε εκείνη, όπως τον έκοβε από πάνω μέχρι κάτω με εκείνο το γκριζογάλανο αυστηρό βλέμμα που κάθε φορά τον τσιγκλούσε.

Φορούσε το πουκάμισο κάποιου αρσενικού. Ακόμη χειρότερα, φορούσε μονάχα το πουκάμισο κάποιου αρσενικού.

Ο Κάσιαν έχωσε την παλάμη του στο άνοιγμα της πόρτας και της χαμογέλασε λοξά, με τον τρόπο που ήξερε πως την εκνεύριζε. «Ζόρικη νύχτα;»

Ζόρικος χρόνος, καλύτερα. Το πανέμορφο πρόσωπό της ήταν ωχρό, πολύ λεπτότερο απ' ό,τι πριν από τον πόλεμο με τις στρατιές του Χάιμπερν, τα χείλη της αναιμικά... κι εκείνα τα μάτια... Ψυχρά και τσουχτερά σαν χειμωνιάτικο πρωινό πάνω στα βουνά. Καμία χαρά, κανένα γέλιο, σε οποιοδήποτε επίπεδό του.

Εκείνη έκανε να κλείσει την πόρτα για να του μαγκώσει την παλάμη.

Ο Κάσιαν έφερε την μπότα του στο άνοιγμα προτού προλάβει η Νέστα να του σπάσει τα δάχτυλα. Τα ρουθούνια της πλάτυναν ελαφρά.

«Η Φείρα σε θέλει στο σπίτι».

«Ποιο απ' όλα;» αποκρίθηκε η Νέστα, παρατηρώντας συνοφρωμένη το πόδι που είχε σφηνώσει ο άλλος στην πόρτα. «Πέντε έχει».

Ο Κάσιαν δαγκώθηκε για να μην απαντήσει απότομα. Δε βρισκόταν σε πεδίο μάχης... και σίγουρα δεν ήταν αντίπαλός της. Αποστολή του ήταν να τη μεταφέρει στο ορισμένο σημείο. Κι ύστερα να ελπίζει πως εκείνο το πανέμορφο σπίτι στο οποίο είχαν μόλις μετακομίσει η Φείρα και ο Ρις δε θα κατέληγε να μετατραπεί σε ερείπια.

«Στο καινούργιο».

«Και γιατί δεν ήρθε η αδελφή μου να με φέρει;»

Ο Κάσιαν αναγνώριζε εκείνη την καχύποπτη λάμψη στο βλέμμα της, το ελαφρύ μάγκωμα της πλάτης. Τα ένστικτά του φούντωσαν για να αναμετρηθούν με την αντίδρασή της, να πιέσουν, να ζορίσουν καταστάσεις, να διαπιστώσουν τι θα συνέβαινε.

Μετά τη Φθινοπωρινή Ισημερία είχαν μιλήσει ελάχιστα οι δυο τους. Τον μεγαλύτερο διάλογο τον είχαν κάνει στη γιορτή, στη φορτηγίδα, τον περασμένο μήνα. Κι αυτός αποτελούνταν από τις εξής λέξεις:

Κουνήσου.

Γεια, Νες.

Κουνήσου.

Ευχαρίστως.

Έπειτα από μήνες και μήνες χωρίς καμία επικοινωνία, σχεδόν χωρίς να την έχει δει, αυτό ήταν όλο.

Δεν είχε καταλάβει καν για ποιον λόγο είχε αποφασίσει η Νέστα να εμφανιστεί στη γιορτή, ιδίως από τη στιγμή που ήξερε πως θα ήταν υποχρεωμένη να τους ανεχτεί επί ώρες χωρίς τρόπο να φύγει. Το πιθανότερο ήταν πως τα εύσημα ανήκαν στην Άμρεν για εκείνη τη σπάνια εμφάνιση, χάρη σε όποια μικρή επιρροή ασκούσε το θηλυκό στη Νέστα. Όμως, μέχρι να φτάσει εκείνη η βραδιά στο τέλος της, η Νέστα είχε πάρει θέση στην πρώτη σειρά για να κατέβει από τη φορτηγίδα, με τα μπράτσα πλεγμένα σφιχτά γύρω από το σώμα της, ενώ η Άμρεν έστεκε κακόκεφη στην άλλη άκρη του σκάφους, σχεδόν τρέμοντας από οργή και αγανάκτηση.

Κανείς δε ρώτησε να μάθει τι είχε συμβεί μεταξύ τους, ούτε καν η Φείρα. Η φορτηγίδα είχε δέσει και η Νέστα είχε αποβιβαστεί σχεδόν τρέχοντας, κι από τότε κανείς δεν της είχε μιλήσει ξανά. Μέχρι

σήμερα. Μέχρι αυτόν τον διάλογο, που πρέπει να ήταν ο μακρύτερος που είχαν μετά τις μάχες απέναντι στις δυνάμεις του Χάιμπερν.

Τελικά, ο Κάσιαν είπε: «Η Φείρα είναι αρχόντισσα. Είναι απασχολημένη με τη διοίκηση της Αυλής της Νύχτας».

Η Νέστα έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, έτσι που τα χρυσοκάστανα μαλλιά της γλίστρησαν πάνω στον κοκαλιάρικο ώμο της. Σε οποιοδήποτε άλλον η κίνηση αυτή θα φανέρωνε κάποιον προβληματισμό, μια σκέψη. Όπως το έκανε η Νέστα, όμως, έμοιαζε με προειδοποίηση αρπακτικού που ζύγιζε το θήραμα.

«Κι η αδελφή μου», είπε με εκείνη την ουδέτερη φωνή που αρνιόταν να μαρτυρήσει το παραμικρό ίχνος συναισθήματος, «έκρινε την... άμεση παρουσία μου απαραίτητη;»

«Ήξερε πως κατά πάσα πιθανότητα θα χρειαζόταν να σουλουπωθείς και ήθελε να σου δώσει το σχετικό περιθώριο. Σε περιμένουν στις εννέα».

Ο Κάσιαν ετοιμάστηκε για την έκρηξη, καθώς η Νέστα έκανε τον λογαριασμό.

Το βλέμμα της φούντωσε. «Μοιάζω να μου χρειάζονται δύο ώρες για να σουλουπωθώ;»

Ο πολεμιστής αποδέχτηκε την πρόσκληση να την παρατηρήσει: μακριά, γυμνά πόδια, κομψές καμπύλες στους γοφούς, λεπτή μέση –υπερβολικά λεπτή– και γεμάτα, θελκτικά στήθη που έρχονταν σε αντίθεση με τις καινούργιες, κοφτές γωνίες του σώματός της.

Σε οποιοδήποτε άλλο θηλυκό εκείνα τα θαυμάσια στήθη μπορεί και να του είχαν δώσει αφορμή ώστε να αρχίσει να την κορτάρει από τη στιγμή που τη συνάντησε. Όμως, από τότε που γνώρισε τη Νέστα, εκείνη η ψυχρή φλόγα στο βλέμμα της είχε αποδειχτεί πειρασμός άλλης μορφής.

Και τώρα που είχε μεταμορφωθεί σε αρχοντικό, με ύφος υπεροπτικό και επιθετικό, και συμπεριφορά απαίσια, ο Κάσιαν την απέφυγε όσο το δυνατόν περισσότερο. Ιδίως με όσα είχαν συμβεί στη διάρκεια και μετά τον πόλεμο κόντρα στις δυνάμεις του Χάιμπερν. Άλλωστε, η Νέστα είχε καταστήσει απόλυτα σαφές πώς αισθανόταν απέναντί του.

Τελικά, ο Κάσιαν είπε: «Μοιάζεις σαν να σου χρειάζονται μερικά καλά γεύματα, ένα μπάνιο και κανονικά ρούχα».

Η Νέστα έκανε έναν μορφασμό απέχθειας, όμως άγγιξε ελαφρά την άκρη του πουκαμίσου της.

Ο Κάσιαν συνέχισε. «Ξεφορτώσου τον χαμένο που έχεις μέσα, πλύσου και θα πεταχτώ να σου φέρω λίγο τσάι».

Τα φρύδια της ανασηκώθηκαν σχεδόν ανεπαίσθητα.

Της χαμογέλασε λοξά. «Νομίζεις πως δεν ακούω το αρσενικό στην κάμαρά σου, που προσπαθεί να φορέσει αθόρυβα τα ρούχα του και να φύγει σαν τον κλέφτη από το παράθυρο;»

Σαν σε απάντηση, ένας πνιχτός γδούπος ακούστηκε από την κρεβατοκάμαρα. Η Νέστα έτριξε τα δόντια της.

«Επιστρέφω σε μία ώρα να δω πώς εξελίσσονται τα πράγματα». Ο Κάσιαν χρωμάτιζε τα λόγια του με αρκετή ένταση, ώστε οι στρατιώτες του να καταλαβαίνουν πως δεν τους έπαιρνε να του πάνε κόντρα... να θυμούνται πως υπήρχε σοβαρός λόγος που του χρειάζονταν επτά Σίφωνες προκειμένου να κρατά υπό έλεγχο τις μαγικές δυνάμεις του. Όμως η Νέστα δεν πετούσε μαζί με τις λεγεώνες του, δεν πολεμούσε υπό τις διαταγές του και οπωσδήποτε δεν έδειχνε να θυμάται πως ο Κάσιαν μετρούσε περισσότερα από πεντακόσια χρόνια ζωής και...

«Μην μπεις στον κόπο. Θα είμαι στην ώρα μου».

Ο Κάσιαν έσπρωξε το κούφωμα της πόρτας, με τις φτερούγες του να ξεδιπλώνουν ελαφρά, έτσι όπως έκανε μερικά βήματα πίσω. «Δεν είναι αυτό που μου ζητήθηκε να κάνω. Πρέπει να σε συνοδεύσω από πόρτα σε πόρτα».

Το πρόσωπό της σφίχτηκε. «Τράβα να κουρνιασείς σε καμιά καμινάδα».

Ο Κάσιαν έκανε μια μικρή υπόκλιση, χωρίς να τολμήσει να πάρει το βλέμμα του από πάνω της. Η Νέστα είχε αναδυθεί μέσα από τη Μαρμίτα έχοντας αποκτήσει... χαρίσματα. Σημαντικά, ζοφερά χαρίσματα. Όμως κανείς δεν είχε δει ούτε είχε αισθανθεί το παραμικρό σημάδι τους έπειτα από εκείνη την τελική μάχη απέναντι στο Χάιμπερν, από τότε που η Άμρεν είχε κατακερματίσει τη Μαρμίτα

και η Φείρα με τον Ρις είχαν κατορθώσει να την αποκαταστήσουν. Ούτε η Ελάιν είχε εκδηλώσει κάποια από τις μαντικές ικανότητές της έκτοτε.

Όμως, εφόσον οι δυνάμεις της Νέστα παρέμεναν, ικανές να ισοπεδώσουν ολόκληρα πεδία μάχης... ο Κάσιαν ήταν αρκετά έμπειρος ώστε να μη στρέψει τα νώτα του σε έναν θηρευτή όπως ο ίδιος. «Προτιμάς γάλα ή λεμόνι στο τσάι σου;»

Η Νέστα τού βρόντηξε την πόρτα κατάμουτρα.

Ύστερα αμπάρωσε με τη σειρά τα τέσσερα μάνταλα.

Σφυρίζοντας σιγανά έναν σκοπό, καθώς αναρωτιόταν αν εκείνος ο κακομοίρης στο διαμέρισμα θα κατέλυγε τελικά να φύγει από το παράθυρο –κυρίως για να γλιτώσει από εκείνη–, ο Κάσιαν προχώρησε με γοργό βήμα στον μισοσκότεινο διάδρομο και πήγε να βρει κάτι να φάει.

Θα χρειαζόταν δυνάμεις σήμερα. Ειδικά από τη στιγμή που η Νέστα θα μάθαινε για ποιον ακριβώς λόγο την είχε καλέσει η αδελφή της.

Η Νέστα Άρτσερον δε γνώριζε το όνομα του αρσενικού στο διαμέρισμά της.

Ανέτρεξε στην ποτισμένη από κρασί μνήμη της, αναζητώντας πληροφορίες, καθώς επέστρεφε στο υπνοδωμάτιο, περνώντας γύρω από στοίβες βιβλίων και σωρών ρούχων, κατορθώνοντας να ανακτήσει εικόνες από φουντωμένες ματιές στην ταβέρνα, από το υγρό, καυτό αντάμωμα των χειλιών τους, τον ιδρώτα που κάλυπτε το κορμί της καθώς τον καβαλούσε, μέχρι που η ηδονή και το πιστό της χάρισαν την πολυπόθητη λήθη, το όνομά του όμως δεν κατάφερε να το θυμηθεί.

Το αρσενικό είχε μισογείρει ήδη στο παράθυρο, ενώ ο Κάσιαν, το δίχως άλλο, παραμόνευε στον δρόμο από κάτω για να σταθεί μάρτυρας του λαχταριστά θλιβερού φευγιού του, όταν η Νέστα έφτασε στη μισοσκότεινη, στενάχωρη κάμαρα. Το κρεβάτι με τον μπρούντζινο σκελετό ήταν ξέστρωτο, τα σεντόνια σχεδόν πεσμένα

στο ξεχαρβαλωμένο ξύλινο πάτωμα, ενώ το ραγισμένο παράθυρο έβρισκε πάνω στον τοίχο, τριζόντας γύρω από τους σαραβαλιασμένους μεντεσέδες του. Το αρσενικό στράφηκε απότομα προς το μέρος της.

Ήταν γοητευτικό, με τον τρόπο που ήταν γοητευτικά τα περισσότερα αρσενικά των αρχοντικών. Κάπως λεπτότερος απ' ό,τι της άρεσε... έμοιαζε σχεδόν με αγοράκι σε σύγκριση με την πελώρια μάζα μυών που έστεκε πριν από μερικές στιγμές στο κατώφλι της. Το αρσενικό μόρφασε, όπως έμπαινε στο δωμάτιο η Νέστα, και πήρε μια πονεμένη έκφραση, παρατηρώντας τι φορούσε. «Εγώ... αυτό...»

Η Νέστα έβγαλε το πουκάμισό του, απομένοντας ολότελα γυμνή. Τα μάτια του αρχοντικού γούρλωσαν, όμως η μυρωδιά του φόβου του παρέμενε· φόβου όχι απέναντι σε εκείνη, αλλά στο αρσενικό που είχε ακούσει να μιλά στην εξώπορτα· καθώς θυμόταν ποια ήταν η αδελφή της· ποιος ήταν το ταίρι της αδελφής της· ποιοι ήταν οι φίλοι της αδελφής της. Λες και οτιδήποτε από όλα αυτά είχε την παρμικρή σημασία.

Άραγε τι οσμή θα είχε ο φόβος του, αν μάθαινε πως τον είχε χρησιμοποιήσει, πως είχε πλαγιάσει μαζί του προκειμένου να κρατήσει τον εαυτό της σε απόσταση; Να καταλαγιάσει εκείνο το ασίγαστο σκοτάδι που φώλιαζε μέσα της από τη στιγμή που αναδύθηκε από τη Μαρμίτα; Σεξ, μουσική και ποτό, όπως είχε διαπιστώσει στον χρόνο που μεσολάβησε, βοηθούσαν κάπως. Όχι τελείως, όμως αρκετά ώστε να μην ξεχειλίσει η δύναμη μέσα της. Ακόμη κι αν εξακολουθούσε να την αισθάνεται να κυλά στο αίμα της, να πλέκεται σφιχτά γύρω από τα κόκαλά της.

Του πέταξε το πουκάμισο. «Μπορείς να βγεις από την πόρτα».

Το αρσενικό φόρεσε πρόχειρα το ρούχο. «Είναι... είναι ακόμη...» Το βλέμμα του επέμενε να ξεστρατίζει προς τα στήθη της, έτσι όπως έστεκαν στητά στην ψύχρα του πρωινού· στη γυμνή της επιδερμίδα· στην κορυφή των μηρών της.

«Αντίο». Η Νέστα πέρασε στο σκουριασμένο, γεμάτο διαρροές μπάνιο που γειτνίαζε με την κρεβατοκάμαρά της. Τουλάχιστον το διαμέρισμα διέθετε τρεχούμενο ζεστό νερό.

Μια στο τόσο.

Η Φείρα και η Ελάιν είχαν προσπαθήσει να την πείσουν να μετακομίσει. Εκείνη αδιαφορούσε για τις συμβουλές τους. Ακριβώς όπως θα αδιαφορούσε για οτιδήποτε άκουγε σήμερα. Ήξερε πως η Φείρα σχεδίαζε να την κατσαδιάσει. Ίσως να είχε κάποια σχέση με το γεγονός πως η Νέστα είχε χρεώσει τον εξωφρενικά υψηλό λογαριασμό της ταβέρνας χτες το βράδυ στον τραπεζικό λογαριασμό της αδελφής της.

Η Νέστα ρουθούνησε όπως έστριβε τον ρουμπινέ του μπάνιου. Το μέταλλο, ψυχρό στην αφή, έτριξε δύστροπα, οπότε το νερό άρχισε να βγαίνει, στην αρχή με διακοπές κι ύστερα απότομα, πιτσιλώντας τη ραγισμένη και λεκιασμένη μπανιέρα.

Αυτό ήταν το σπίτι της. Δίχως υπηρέτες, δίχως βλέμματα να την παρακολουθούν και να επικρίνουν κάθε της κίνηση, δίχως συντροφιά, εκτός κι αν την καλούσε η ίδια. Ή εκτός κι αν κάποιοι αδιάκριτοι κορδωμένοι πολεμιστές αποφάσιζαν να χώσουν τη μύτη τους και να περάσουν από εκεί.

Χρειάστηκε να περάσουν πέντε λεπτά μέχρι να καταφέρει το νερό να ζεσταθεί αρκετά ώστε να αρχίσει να γεμίζει την μπανιέρα. Είχαν υπάρξει κάποιες μέρες, μέσα στον προηγούμενο χρόνο, που η Νέστα δεν είχε μπει καν στον κόπο να περιμένει. Μέρες που καθόταν στο παγωμένο νερό δίχως να αισθάνεται τη δαγκωματιά του, αλλά τα ζοφερά βάθη της Μαρμίτας, καθώς την καταβρόχθιζε ολόκληρη· καθώς ξέσκιζε την ανθρωπιά της, τη θνητότητά της και τη μετέτρεπε σε αυτό το... πράγμα.

Της είχαν χρειαστεί μήνες για να αντιμετωπίσει εκείνον τον πανικό που σάρωνε το σώμα της κι έκανε τα κόκαλά της να τρέμουν, όταν έμπαινε στο νερό. Όμως είχε πιέσει τον εαυτό της να αναμετρηθεί με τον φόβο, να τον νικήσει. Είχε μάθει να κάθεται μέσα στο παγωμένο νερό, αηδιασμένη, τρέμοντας, σφίγγοντας τα δόντια· είχε αρνηθεί να κουνηθεί, μέχρις ότου καταλάβει το σώμα της ότι βρισκόταν μέσα σε μια μπανιέρα και όχι μέσα στη Μαρμίτα, πως ήταν στο διαμέρισμά της και όχι σε εκείνο το πέτρινο άστρο πέρα από τη θάλασσα, πως ήταν ζωντανή, αθάνατη. Κι ας μην ίσχυε το ίδιο για τον πατέρα της.

Όχι, ο πατέρας της ήταν στάχτες στον άνεμο, το πέρασμά του

από τη ζωή μαρτυρούσε μονάχα ένα μνήμα, σε έναν λόφο έξω από τούτη την πόλη. Τουλάχιστον έτσι της είχαν πει οι αδελφές της.

Σε αγάπησα από την πρώτη στιγμή που σε κράτησα στην αγκαλιά μου, της είχε πει ο πατέρας της εκείνες τις τελευταίες στιγμές που πέρασαν μαζί.

Πάρε τα βρομόχερά σου από την κόρη μου. Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια του, ειπωμένα με χολή, στον Βασιλιά του Χάιμπερν. Ο πατέρας της είχε σπαταλήσει την ύστατη ανάσα του σε εκείνον τον χαμερπή μονάρχη.

Ο πατέρας της. Ο άνθρωπος που δεν είχε πολεμήσει ποτέ για τις κόρες του, παρά μόνο στο τέλος. Όταν είχε έρθει για να τις σώσει, να σώσει τους ανθρώπους και τα ξωτικά, ναι, αλλά πάνω απ' όλους τις κόρες του. Εκείνη.

Ένα περήφανο, ανόητο χαράμι.

Μια ανίερη, ζοφερή δύναμη είχε κυλήσει μέσα της, μια δύναμη που δεν είχε αποδειχτεί αρκετή ώστε να εμποδίσει τον Βασιλιά του Χάιμπερν να του τσακίσει τον σβέγκο.

Η Νέστα είχε μισήσει τον πατέρα της, τον είχε μισήσει με πάθος, κι όμως εκείνος την είχε αγαπήσει... για κάποιον ανεξήγητο λόγο. Όχι αρκετά ώστε να προσπαθήσει να γλιτώσουν από τη φτώχεια ή την πείνα, όμως, με κάποιον τρόπο, είχε καταφέρει να συγκεντρώσει μια στρατιά στην ηπειρωτική χώρα να πλεύσει στη μάχη με καράβι που είχε το όνομά της.

Εξακολουθούσε να μισεί τον πατέρα της εκείνες τις ύστατες στιγμές. Κι ύστερα ο σβέγκος του τσακίστηκε, και τα μάτια του, καθώς πέθαινε, δεν κατακλύστηκαν από φόβο, αλλά από εκείνη την ανόητη αγάπη για την κόρη του.

Αυτό ήταν που εξακολουθούσε να τη στοιχειώνει... το βλέμμα του. Το αίσθημα της αποστροφής που φαρμάκωνε την καρδιά της, καθώς εκείνος πέθαινε για χάρη της. Και εξακολουθούσε να φωλιάζει μέσα της, να την κατατρώνει, σαν εκείνη τη δύναμη που κρατούσε θαμμένη μέσα της, να κλωθογυρίζει ασυγκράτητα μέσα στο κεφάλι της, ώσπου κανένα παγωμένο μπάνιο δεν ήταν ικανό να μουδιάσει εκείνη την αίσθηση, να τη διώξει μακριά.

Θα μπορούσε να τον είχε σώσει.

Το φταίξιμο ήταν του Βασιλιά του Χάιμπερν. Το ήξερε αυτό. Όμως ήταν και δικό της. Ακριβώς όπως ήταν δικό της το φταίξιμο που η Ελάιν αιχμαλωτίστηκε από τη Μαριμίτα, μετά που η Νέστα την κατασκόπευσε με εκείνο το ξόρκι, δικό της το φταίξιμο που οι δυνάμεις του Χάιμπερν είχαν κάνει όλα εκείνα τα φριχτά πράγματα, προκειμένου να καταδιώξουν την ίδια και την αδελφή της, να τις κυνηγήσουν σαν ελαφίνες.

Υπήρχαν μέρες που ο τρόμος και ο πανικός μάγκωναν το σώμα της Νέστα σε τέτοιο απόλυτο βαθμό, που τίποτα δεν ήταν ικανό να την κάνει να αναπνεύσει. Τίποτα δεν μπορούσε να αποτρέψει εκείνη την απαίσια δύναμη από το να αρχίσει να θεριεύει μέσα της. Τίποτα πέρα από τη μουσική σε εκείνες τις ταβέρνες, τα χαρτιά με αγνώστους, οι ατελείωτες μπουτίλιες κρασί και το σεξ που δεν την έκανε να αισθάνεται το παραμικρό... αλλά της πρόσφερε μια στιγμή εκτόνωσης από όλο εκείνο τον βρυχηθμό μέσα της.

Η Νέστα τελείωσε με το ξέπλυμα του ιδρώτα και των άλλων υπολειμμάτων της προηγούμενης νύχτας. Το σεξ δεν ήταν κακό... είχαν υπάρξει καλύτερες φορές, αλλά και πολύ χειρότερες. Ακόμη και η αθανασία δεν αποδεικνυόταν αρκετός χρόνος για ορισμένα αρσενικά ώστε να κατακτήσουν την τέχνη της κρεβατοκάμαρας.

Οπότε, είχε διδάξει στον εαυτό της τι της άρεσε. Είχε εξασφαλίσει ένα μνηιαίο αντισυλληπτικό ρόφημα από το φαρμακείο της γειτονιάς και ύστερα είχε φέρει το πρώτο αρσενικό εδώ. Αυτός δεν είχε ιδέα πως η παρθενιά της είχε παραμείνει ανέπαφη, μέχρι που είδε τα αίματα να λερώνουν τα σεντόνια. Το πρόσωπό του είχε σφιχτεί από δυσανεμία... κι ύστερα μια υποψία φόβου πως ίσως να έκανε παράπονα για εκείνη τη διόλου ικανοποιητική πρώτη επαφή στην αδελφή της. Στο ανυπόφορο ταίρι της αδελφής της. Η Νέστα δεν μπήκε καν στον κόπο να του αναφέρει πως απέφευγε να έχει κάθε επαφή μαζί τους, με κάθε τρόπο. Ιδίως με τον σύντροφο της αδελφής της. Πλέον ο Ρίσαντ φαινόταν πως δεν είχε πρόβλημα να κάνει το ίδιο.

Μετά τον πόλεμο με το Χάιμπερν ο Ρίσαντ της είχε προσφέρει διάφορα πόστα. Υψηλές θέσεις στην Αυλή του.

Η Νέστα δεν ήθελε τίποτα. Ήταν προτάσεις που γίνονταν από λύπηση, ελάχιστα συγκαλυμμένες απόπειρες να την καταστήσουν κομμάτι της ζωής της Φείρα, να της βρουν μια χρήσιμη δουλειά. Όμως ο Μεγάλος Άρχοντας ποτέ του δεν τη συμπάθησε. Οι συζητήσεις τους ήταν παγερά πολιτισμένες, στην καλύτερη περίπτωση.

Ποτέ της δεν του εξήγησε πως οι λόγοι που τη μισούσε ήταν οι ίδιοι ακριβώς λόγοι που την έκαναν να ζει εδώ. Κάποιες μέρες έκανε κρύα μπάνια. Άλλες, ξεχνούσε να φάει. Δεν άντεχε να ακούει το κροτάλισμα και τις σπίθες της φωτιάς. Και κάθε νύχτα πνιγόταν στο κρασί, στις μουσικές και τις απολαύσεις. Καθελί που είχε να της προσάψει ο Ρίσαντ ήταν αλήθεια... και η Νέστα το ήξερε πολύ πριν πλακώσει η σκιά του για πρώτη φορά το κατώφλι της.

Οτιδήποτε της πρότεινε ο Ρίσαντ ήταν αποκλειστικά και μόνο από αγάπη για τη Φείρα. Καλύτερα, λοιπόν, να περνά τον χρόνο της έτσι όπως ήθελε η ίδια. Άλλωστε, αυτοί πλήρωναν.

Το χτύπημα στην πόρτα τράνταξε ολόκληρο το διαμέρισμα.

Η Νέστα έστρεψε το αγριεμένο βλέμμα της προς την εξώπορτα, προσπαθώντας να αποφασίσει αν ήταν προτιμότερο να καμωθεί πως είχε φύγει ήδη, όμως ο Κάσιαν μπορούσε να την ακούσει, να τη μυρίσει. Κι αν έσπαγε την πόρτα, πράγμα ολότελα πιθανό, αυτή μετά θα έπρεπε να δικαιολογηθεί με κάποιον τρόπο στον σπαγκοραμμένο σπιτονοικοκύρη της.

Έτσι, η Νέστα έβαλε το φόρεμα που είχε παρατήσει στο πάτωμα χτες τη νύχτα, κι ύστερα τράβηξε ξανά τα τέσσερα μάνταλα. Τα είχε εγκαταστήσει την πρώτη μέρα που ήρθε να μείνει εδώ. Το κλείδωμά τους κάθε νύχτα είχε μετατραπεί, ουσιαστικά, σε τελετουργικό. Ακόμη κι όταν ήταν εδώ το ανώνυμο αρσενικό, ακόμη κι όταν η ίδια ήταν τύφλα στο μεθύσι, θυμόταν να τα αμπαρώσει όλα.

Λες και αυτό ήταν ικανό να κρατήσει μακριά τα τέρατα αυτού του κόσμου.

Η Νέστα άνοιξε την πόρτα αρκετά ώστε να διακρίνει το αυτάρεσκο λοξό χαμόγελο του Κάσιαν, και την άφησε κάνοντας τσαντισμένη μεταβολή για να γυρέψει τα παπούτσια της.

Εκείνος πέρασε μέσα με γοργό βήμα, κρατώντας μια κούπα τσάι

στο χέρι, μια κούπα πιθανότατα δανεική από το μαγαζάκι στη γωνία. Ή μπορεί και χαρισμένη, αν λογάριζε κανείς το πώς ο κόσμος είχε την τάση να λατρεύει κάθε σπιθαμή εδάφους πάνω στο οποίο πατούσαν οι λασπωμένες μπότες του. Ήδη ο Κάσιαν ήταν λατρευτός σε αυτή την πόλη πριν από τη σύγκρουση με το Χάιμπερν. Ο ηρωισμός και η αυτοθυσία του, τα κατορθώματά του στα πεδία των μαχών, όλα αυτά του είχαν εξασφαλίσει ακόμη μεγαλύτερο θαυμασμό μετά το τέλος του πολέμου.

Η Νέστα δεν αδικούσε τους θαυμαστές του. Είχε βιώσει και η ίδια την ικανοποίηση, αλλά και τον άφατο τρόμο να τον παρακολουθεί σε εκείνα τα πεδία. Εξακολουθούσε να ξυπνά, κάθιδρη, από τις αναμνήσεις: όταν δεν μπορούσε να πάρει ανάσα όσο τον έβλεπε να μάχεται, με τους εχθρούς να πέφτουν μιλιούνια πάνω του· πώς είχε αισθανθεί καθώς θέρεινε η δύναμη της Μαρμίτας, και η ίδια η Νέστα ήξερε πως θα ξεσπούσε πάνω στο σημείο όπου ο στρατός τους ήταν ισχυρότερος, δηλαδή εκεί που βρισκόταν αυτός.

Δεν είχε καταφέρει να γλιτώσει τους χίλιους Ιλλυριούς που είχαν πέσει νεκροί, μια στιγμή αφότου τον είχε μεταφέρει σε ασφαλές σημείο. Προσπαθούσε να αποφεύγει κι αυτή την ανάμνηση.

Ο Κάσιαν παρατήρησε το διαμέρισμά της και σφύριξε σιγανά. «Σκέφτηκες καμιά φορά να φέρεις καθαρίστρια;»

Η Νέστα έστρεψε ολόγυρα το βλέμμα στο μικρό καθιστικό, με τον ξεχαρβαλωμένο άλικο καναπέ, το γανωμένη τούβλινη εστία, τη σκοροφαγωμένη εμπριμέ πολυθρόνα, κι ύστερα προς το παμπάλαιο κουζινάκι, εκεί όπου τα άπλυτα πιάτα σχημάτιζαν στοίβες. Άραγε, πού πέταξε τα παπούτσια της χτες τη νύχτα;

«Λίγος καθαρός αέρας θα ήταν μια καλή αρχή», συνέχισε ο Κάσιαν από το διπλανό δωμάτιο. Το παράθυρο βόγκηξε όπως το άνοιγε.

Η Νέστα εντόπισε τα καφετιά παπούτσια της στις απέναντι γωνίες της κρεβατοκάμαρας. Το ένα έζεχνε κρασί.

Κάθισε στην άκρη του στρώματος για να τα φορέσει και να δέσει τα κορδόνια. Δεν μπήκε στον κόπο να σηκώσει το κεφάλι σαν άκουσε τα σταθερά βήματα του Κάσιαν να πλησιάζουν και τελικά να σταματούν στην πόρτα.

Ο Ίλλυριός ρουθούνησε μια φορά. Δυνατά.

«Ήλιπα πως θα άλλαζες τουλάχιστον σεντόνια έπειτα από κάθε επισκέπτη, αλλά προφανώς δεν είναι κάτι που σε ενοχλεί».

Η Νέστα έδωσε τα κορδόνια του ενός παπουτσιού. «Εσένα τι σε νοιάζει;»

Ο Κάσιαν σήκωσε τους ώμους, αν και το σφίξιμο του προσώπου του δεν ταίριαζε με την αδιάφορη στάση του. «Αν μπορώ εγώ να μυρίζω τα διάφορα αρσενικά εδώ μέσα, το δίχως άλλο τα μυρίζουν και οι σύντροφοί σου».

«Δεν έχουν παραπονεθεί ως τώρα». Έδωσε και το άλλο παπούτσι, ενώ τα καστανά μάτια του Κάσιαν ακολουθούσαν τις κινήσεις της.

«Το τσάι σου θα κρυώσει». Χαμογέλασε.

Η Νέστα δεν του έδωσε σημασία κι έστρεψε ξανά το βλέμμα ολόγυρα στο δωμάτιο. Το πανωφόρι της...

«Το πανωφόρι σου είναι στο πάτωμα, δίπλα στην εξώπορτα», είπε εκείνος. «Κάνει ψύχρα έξω, οπότε κοίτα να βρεις κι ένα κασκόλ».

Η Νέστα προσπέρασε κι εκείνα τα σχόλια, περνώντας αδιάφορα από δίπλα του, φροντίζοντας όμως να αποφύγει να τον ακουμπήσει, και εντόπισε το σκούρο μπλε πανωφόρι της ακριβώς εκεί που της είχε πει ο Κάσιαν πως βρισκόταν. Άνοιξε την εξώπορτα και έστρεψε τον δείκτη της στον διάδρομο, ζητώντας του να φύγει.

Ο Κάσιαν την κοιτούσε στα μάτια, όπως περνούσε δύσθυμα από μπροστά της, και τότε άπλωσε το μπράτσο του...

Και βούτηξε το γαλανόλευκο κασκόλ που της είχε χαρίσει η Ελάιν για τα γενέθλιά της εκείνη την άνοιξη από τον γάντζο στον τοίχο. Το έκλεισε γερά στη γροθιά του, κρατώντας το σαν πνιγμένο φίδι, έτσι όπως την προσπερνούσε.

Κάτι τον έτρωγε. Συνήθως ο Κάσιαν αντιστεκόταν κάπως περισσότερο, προτού υποταχτεί στον εκνευρισμό του. Ίσως είχε κάποια σχέση με ότι σκόπευε να της πει η Φέιρα στο σπίτι.

Τα σωθικά της Νέστα σφίγγονταν έτσι όπως αμπάρωνε τις κλειδαριές.

Δεν ήταν ανόητη. Ήξερε πως η κατάσταση ήταν τεταμένη μετά το τέλος του πολέμου, τόσο σε αυτά τα εδάφη όσο και στην ηπειρω-

τική χώρα. Ήξερε πως, χωρίς το ανάχωμα του τείχους, ορισμένες επικράτειες των ξωτικών δοκίμαζαν τα όρια της ανοχής, σε επίπεδο συνοριακών διεκδικήσεων και αντιμετώπισης των ανθρώπων. Και επίσης ήξερε πως εκείνες οι τέσσερις βασίλισσες των ανθρώπων εξακολουθούσαν να βρίσκονται στο κοινό τους παλάτι και οι στρατιές τους ήταν αχρησιμοποίητες και άθικτες.

Τέρατα ήταν... όλες τους. Είχαν σκοτώσει τη χρυσομαλλούσα βασίλισσα που τις είχε προδώσει και είχαν πουλήσει μια άλλη –τη Βάσα– σε έναν μάγο. Επομένως, φάνταζε ταιριαστό το γεγονός ότι η νεότερη από τις τέσσερις εναπομείνουσες βασίλισσες είχε μεταμορφωθεί από τη Μαρμίτα σε γριά καρκάξα. Είχε μεταμορφωθεί σε μακρόβιο ξωτικό, ναι, αλλά γερασμένη, εγκλωβισμένη σε ένα σταφιδιασμένο σαρκίο, ως τιμωρία για τη δύναμη που είχε αποσπάσει η Νέστα από τη Μαρμίτα: για το πώς την είχε διαλύσει την ώρα που η Μαρμίτα ρήμαζε το θνητό σώμα της και το μετέτρεπε σε κάτι καινούργιο.

Εκείνη η σταφιδιασμένη βασίλισσα τη Νέστα θεωρούσε υπεύθυνη. Γύρευε να τη σκοτώσει, εφόσον σωστά τα είχαν πει οι Κόρακες του Χάιπερν, προτού τους καταστρέψουν το Βρούαξ και ο Ρίσαντ, όταν τρύπωσαν στη βιβλιοθήκη του Οίκου του Ανέμου.

Στους δεκατέσσερις μήνες που είχαν μεσολαβήσει από τη λήξη του πολέμου δεν είχε ακουστεί κιχ από εκείνη τη βασίλισσα.

Όμως... αν κάποια νέα απειλή είχε κάνει την εμφάνισή της...

Οι τέσσερις κλειδαριές έμοιαζαν να την περιπαίζουν, προτού η Νέστα ακολουθήσει τον Κάσιαν στην έξοδο του κτιρίου κι από εκεί στην πολύβουη πόλη που απλωνόταν παραπέρα.

Το... σπίτι στην όχθη του ποταμού στην πραγματικότητα ήταν ολόκληρο αρχοντικό, τόσο καινούργιο, καθαρό και όμορφο, που η Νέστα θυμήθηκε πως τα παπούτσια της ήταν ποτισμένα από ξινομένο κρασί ακριβώς τη στιγμή που δρασκέλιζε την επιβλητική μαρμάρινη καμάρα και περνούσε στον αστραφτερό προθάλαμο, καλόγουστα διακοσμημένο σε υπόλευκες και υπόξανθες αποχρώσεις.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 16 ετών

ISSN: 978-618-01-4772-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27929